

РЕШЕНИЕ

№ 18320

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9230** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба подадена от К. П. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 7, ап. 16, чрез адв. П. П. С. — САК, с адрес за връчване: [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, офис 9, имейл: [електронна поща], срещу Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите — С., с което са оставени без уважение жалби с вх. № Ж-22-923/08.08.2025 г. и вх. № Ж-22-944/12.08.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С..

С първата жалба са оспорени действия на публичен изпълнител по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г., обективирани в следните разпореждания за присъединяване: № С200022-105-0161567/12.05.2020 г., № С200022-105-0086003/27.03.2020 г., № С200022-105-0143035/21.05.2020 г., № С210022-105-0034412/03.09.2021 г., № С210022-105-0271082/13.08.2021 г., № С220022-105-0228771/17.06.2022 г., № С190022-105-0389551/27.11.2019 г., № С200022-105-0321380/25.09.2020 г., № С210022-105-0439230/29.12.2021 г., № С240022-105-0172372/22.04.2024 г., № С230022-105-0102125/20.03.2023 г., № С230022-105-0338831/04.09.2023 г., № С240022-105-0105797/07.03.2024 г., № С240022-105-0070888/15.02.2024 г., № С240022-105-0090133/26.02.2024 г., № С230022-105-0273934/19.07.2023 г., № С240022-105-0501042/20.11.2024 г., № С240022-105-0225425/28.05.2024 г., № С240022-105-0410677/19.09.2024 г. и № С240022-105-0549963/20.12.2024 г.

С втората жалба е оспорено Разпореждане изх. № С250022-137-0004395/06.08.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с подадено възражение с вх. № С250022-000-0468617/05.08.2025 г. за погасяване по давност на задължения по изпълнително дело

№[ЕИК]/2018 г., в частта, с която е отказано прекратяване на принудителното събиране за част от публичните вземания.

С жалбата до съда се оспорва Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Излагат се доводи, че административният орган неправилно е оставил без уважение жалбите срещу действията на публичния изпълнител, обективирани в разпорежданията за присъединяване на публични вземания, както и срещу разпореждането, с което е отказано прекратяване на принудителното събиране за част от задълженията поради изтекла давност. Посочено е, че административният орган е възприел като влезли в сила електронни фишове и наказателни постановления, без да е установено същите да са били надлежно връчени на жалбоподателката. Визира се, че само отбелязването на дата на влизане в сила от наказващия орган не е достатъчно, за да се приеме, че съответният акт е породил правни последици и може да бъде предаден за принудително събиране. Сочи се, че при липса на доказателства за надлежно съобщаване актовете не представляват годни изпълнителни основания. Твърди се още, че част от публичните вземания произтичат от електронни фишове, издадени за нарушения, извършени с моторни превозни средства, които не са управлявани лично от жалбоподателката. Посочва се още, че автомобилите са били ползвани от други лица, поради което неправилно е прието, че спрямо нея могат да се събират наложените с фишовете глоби, без преди това да е изяснено кой е действителният извършител на нарушението и дали жалбоподателката е била надлежно уведомена за издадените актове. Изложени са възражения и за изтекла давност за реализиране на административнонаказателната отговорност по отношение на част от електронните фишове, включително издадени през 2021 г., като се сочи чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, приложим по силата на чл. 11 от ЗАНН. Изложени са твърдения, че ако фишовете не са били връчени в предвидените давностни срокове, те не могат да бъдат третираны като стабилни административнонаказателни актове и не следва да служат като основание за принудително изпълнение. Отделно се възразява, че първоначалното задължение, по повод на което е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г., е погасено по давност. По тази причина се застъпва тезата, че цялото изпълнително производство е следвало да бъде прекратено, а не към него да бъдат присъединявани последващи публични вземания. Искането до съда е за отмяна на Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. на директора на ТД на НАП С., както и за отмяна на потвърдените с него действия на публичния изпълнител. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В представените по делото писмени бележки оплакванията са доразвити, без да се променя предметът на съдебния спор. Оспорва се изводът на решаващия орган, че след като наказващият орган е посочил дата на влизане в сила, публичният изпълнител и директорът на ТД на НАП са обвързани от тази дата и не дължат допълнителна проверка. Посочено е, че лицата, положили подписи върху разписки за получаване, не са били надлежно упълномощени да получават книжа от името на жалбоподателката. В тази връзка се твърди, че не може да се приеме наличие а редовно връчване, доколкото не е установено качеството на получателите, представителната им власт и основаниято, на което са получили съответните съобщения. Излагат се и съображения, че при направено възражение за давност публичният изпълнител е следвало да извърши пълна проверка относно съществуването на вземанията, тяхното връчване, влизане в сила, евентуално плащане и приложимия давностен режим. Според жалбоподателката не е достатъчно публичният изпълнител да се позове на данните, подадени от взискателя, без да изиска информация от съответните структури на МВР относно връчването, влизането в сила и евентуалното погасяване на задълженията. Посочени са конкретно електронни фишове серия К № 4677933/09.04.2021 г., № 4941054/16.06.2021 г., № 5000391/09.07.2021 г., № 5077950/01.08.2021 г., № 5310499/02.10.2021 г.,

№ 5362383/21.10.2021 г., № 5398819/04.11.2021 г. и № 5421363/11.11.2021 г., по отношение на които се излагат доводи за изтекла давност и липса на доказано редовно връчване. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. А., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представя писмени бележки и претендира присъждане на направените по делото разноски, съобразно представен списък.

Ответникът, чрез юрк. С., моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В представеното писмено становище от ответника се поддържа, че предметът на настоящото производство не обхваща проверка на самите електронни фишове като административнонаказателни актове, а единствено законосъобразността на действията на публичния изпълнител и решението на директора на ТД на НАП, постановено по реда на чл. 267 от ДОПК. Посочва се, че наличието на предадени изпълнителни титули обвързва публичния изпълнител със задължението да предприеме действия по присъединяване и събиране на вземанията. Твърди се, че след като наказващият орган е отразил дата на влизане в сила на електронните фишове и е изпратил същите на публичния изпълнител, спорът относно редовността на връчването и влизането им в сила е спор между наказващия орган и наказаното лице, а не между длъжника и публичния изпълнител. Според ответника публичният изпълнител и директорът на ТД на НАП не разполагат с компетентност да се произнасят по материалната законосъобразност на актове, издадени от други административни органи. Посочено е още, че по преписката липсват данни електронните фишове да са били обжалвани, включително с оглед твърденията за ненадлежно връчване и за липса на собственост на Б. върху автомобилите, посочени в пункт втори.

По фактите:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. за събиране на публични вземания, установени спрямо К. П. Н.. В хода на изпълнителното производство, на основание чл. 217 от ДОПК, публичният изпълнител е издал множество разпореждания за присъединяване на публични вземания, установени с електронни фишове и наказателни постановления, предадени за събиране от съответните публични взискатели.

С жалба вх. № Ж-22-923/08.08.2025 г. жалбоподателката е оспорила действия на публичния изпълнител, обективирани в двадесет разпореждания за присъединяване на публични вземания: № С200022-105-0161567/12.05.2020 г., № С200022-105-0086003/27.03.2020 г., № С200022-105-0143035/21.05.2020 г., № С210022-105-0034412/03.09.2021 г., № С210022-105-0271082/13.08.2021 г., № С220022-105-0228771/17.06.2022 г., № С190022-105-0389551/27.11.2019 г., № С200022-105-0321380/25.09.2020 г., № С210022-105-0439230/29.12.2021 г., № С240022-105-0172372/22.04.2024 г., № С230022-105-0102125/20.03.2023 г., № С230022-105-0338831/04.09.2023 г., № С240022-105-0105797/07.03.2024 г., № С240022-105-0070888/15.02.2024 г., № С240022-105-0090133/26.02.2024 г., № С230022-105-0273934/19.07.2023 г., № С240022-105-0501042/20.11.2024 г., № С240022-105-0225425/28.05.2024 г., № С240022-105-0410677/19.09.2024 г. и № С240022-105-0549963/20.12.2024 г.

На 05.08.2025 г. жалбоподателката е подала и възражение с вх. № С250022-000-0468617/05.08.2025 г. на основание чл. 171 от ДОПК, с което е поискала погасяване по давност на задълженията, събирани по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. По това възражение публичният изпълнител е издал Разпореждане изх. № С250022-137-0004395/06.08.2025 г., с което е прекратено производството поради изтекла погасителна давност за част от публичните вземания, подробно индивидуализирани в разпореждането, а за друга част от вземанията е отказано да се

признае погасяване по давност.

С жалба вх. № Ж-22-944/12.08.2025 г. е оспорено именно това разпореждане в частта, с която е отказано прекратяване на събирането поради изтекла давност.

С Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. директорът на ТД на НАП С. е разгледал двете жалби в едно производство, като е приел, че страните, фактическото основание и процесуалният ред са едни и същи, а жалбите са насочени срещу действия на публичен изпълнител в рамките на едно и също изпълнително дело.

От данните по преписката се установява, че към изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. са присъединявани последващи публични вземания на жалбоподателката, произтичащи от електронни фишове и наказателни постановления, предадени за събиране от съответните публични вискатели. В решението на директора на ТД на НАП С. са обсъдени оспорените разпореждания за присъединяване, като за всяко от тях е посочено вземането, публичният вискател, съответният електронен фиш или наказателно постановление и последващото състояние на вземането — платено, отписано, прекратено по давност или оставащо за събиране.

Сред присъединените вземания са и такива, произтичащи от електронни фишове, издадени от структури на МВР и СДВР, включително електронни фишове серия К № 4677933/09.04.2021 г., № 4941054/16.06.2021 г., № 5000391/09.07.2021 г., № 5077950/01.08.2021 г., № 5310499/02.10.2021 г., № 5362383/21.10.2021 г., № 5398819/04.11.2021 г. и № 5421363/11.11.2021 г., по отношение на които жалбоподателката излага възражения за давност и липса на доказано редовно връчване.

С Разпореждане изх. № С250022-137-0004395/06.08.2025 г., постановено по възражение вх. № С250022-000-0468617/05.08.2025 г., публичният изпълнител е извършил преценка на посочените от жалбоподателката задължения по изпълнителното дело. С това разпореждане е прието, че за част от вземанията са налице основания за прекратяване на производството поради изтекла погасителна давност, съответно същите са отписани или е преустановено събирането им, а за останалата част е отказано да се признае погасяване по давност.

Решаващият орган е приел, че при произнасянето си публичният изпълнител е разграничил вземанията, за които са настъпили основания за прекратяване на събирането, от тези, по които такива основания не са налице. Посочено е, че възраженията за неправилно връчване на електронните фишове, за липса на лично участие на жалбоподателката в извършване на нарушенията и за евентуална грешка на наказващия орган при отразяване на датата на влизане в сила, не са предмет на производството по ДОПК. Прието е, че тези въпроси следва да бъдат разрешавани по реда за оспорване на съответните административнонаказателни актове, а не от публичния изпълнител при събирането на публичните вземания.

Административният орган е изложил и съображения, че предмет на проверката са действията на публичния изпълнител, обективирани в разпорежданията за присъединяване и в разпореждането, с което частично е отказано прекратяване на производството поради изтекла давност. Прието е, че в производството по чл. 266–267 от ДОПК не се извършва контрол върху законосъобразността на актовете, въз основа на които са възникнали публичните вземания, тъй като тази преценка принадлежи на органа или съда, компетентен да разгледа оспорването на съответния административнонаказателен акт.

По отношение на давността директорът на ТД на НАП С. е направил разграничение между давността за реализиране на административнонаказателната отговорност и давността за изпълнение на вече наложено административно наказание. Прието е, че възраженията, основани на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във връзка с чл. 11 от ЗАНН, са относими към административнонаказателното производство и към преценката дали е било доустимо ангажирането на административнонаказателната отговорност. Тази преценка обаче не е част от

правомощията на публичния изпълнител, който следи за изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН и за давността по ДОПК при събиране на публични вземания.

С оглед на това решаващият орган е приел, че жалбите са неоснователни, като е оставил същите без уважение.

В хода на съдебното производство са представени допълнителни доказателства, постъпили от органите на МВР, включително копия от електронни фишове, разписки и данни относно връчването на част от тях.

От правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 268 от ДОПК, поради което е допустима.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. По силата на чл. 267, ал. 2 от ДОПК решаващият орган се произнася с решение, с което може да отмени, измени или остави жалбата без уважение. Съдебният контрол върху това решение се осъществява по реда на чл. 268 от ДОПК. В случая Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. е постановено от директора на компетентната ТД на НАП С., в рамките на предоставената му от закона компетентност.

Актът е издаден в предвидената форма, съдържа изложение на релевантните факти, обсъждане на направените възражения и правни изводи относно приложението на ДОПК и ЗАНН. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателката или да са повлияли върху крайния резултат.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол е Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. на директора на ТД на НАП С., постановено по жалби срещу действия на публичния изпълнител — разпорежданията за присъединяване на публични вземания и разпореждането, с което е отказано прекратяване на събирането по давност за част от тях.

Следва да се посочи, че настоящото производство не касае проверка на законосъобразността на електронните фишове и наказателните постановления, въз основа на които са възникнали публичните вземания, а е насочено към проверка на действията на публичния изпълнител по тяхното присъединяване и събиране.

Жалбоподателката е изложила твърдения, че електронни фишове серия К № 4677933/09.04.2021 г., № 4941054/16.06.2021 г., № 5000391/09.07.2021 г., № 5077950/01.08.2021 г., № 5310499/02.10.2021 г., № 5362383/21.10.2021 г., № 5398819/04.11.2021 г. и № 5421363/11.11.2021 г. не са ѝ редовно връчени. Поддържа още, че е изтекла давността за реализиране на административнонаказателната отговорност. Тези възражения не могат да бъдат уважени в настоящото производство, тъй като се отнасят до самите електронни фишове като административнонаказателни актове, а не до действията по присъединяване и събиране на вече предадените за изпълнение публични вземания.

Електронният фиш представлява самостоятелен административнонаказателен акт, който подлежи на оспорване по специалния ред, предвиден в ЗАНН. Именно в това производство жалбоподателката е могла да релевира доводите си за липса на извършено нарушение, за управление на автомобила от друго лице, за липса на редовно връчване, както и за изтекла давност за реализиране на административнонаказателната отговорност. Тези възражения не могат да бъдат разглеждани инцидентно в производство по чл. 266–268 от ДОПК, тъй като това би довело до заобикаляне на специалния ред за оспорване на административнонаказателните актове.

Правилно директорът на ТД на НАП С. е приел, че публичният изпълнител не разполага с компетентност да извършва контрол върху материалната законосъобразност на електронните фишове. Той не може да преценява дали жалбоподателката лично е извършила нарушенията, дали друго лице е управлявало съответното моторно превозно средство, дали фишът е следвало да бъде връчен по друг ред, нито дали административнонаказателната отговорност е следвало да бъде ангажирана спрямо друго лице. Тези въпроси подлежат на разрешаване по реда на ЗАНН от компетентния съд при оспорване на самия електронен фиш.

Неоснователни са и доводите, че разпорежданията за присъединяване са незаконосъобразни поради твърденията на жалбоподателката за нередовно връчване и неправилно отразено влизане в сила на електронните фишове. Разпореждането за присъединяване не създава ново публично задължение. То представлява действие по развитие на вече образувано изпълнително производство, чрез което към същото се присъединява друго публично вземане на същия длъжник. След като съответните вземания са били индивидуализирани и предадени на НАП като подлежащи на събиране, публичният изпълнител е бил длъжен да действа в рамките на правомощията си по ДОПК, освен доколкото е установено плащане, погасяване по давност или друго основание, изключващо събирането.

По отношение на направеното възражение за изтекла давност съдът намира следното: Давността представлява определен от закона период от време, с изтичането на който се погасява възможността едно право да бъде упражнено по принудителен ред. При публичните вземания с изтичане на давностния срок се погасява правото на принудително събиране, но не и самото задължение, което може да бъде доброволно изпълнено. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По отношение на наложеното административно наказание „глоба“ такъв специален закон е ЗАНН. Следва да се направи разграничение между давността, относима към реализирането на административнонаказателната отговорност, и давността за изпълнение на вече наложено административно наказание. Първата е свързана с възможността държавата да ангажира отговорността на нарушителя за извършено административно нарушение. Тя е относима към законосъобразността на административнонаказателния акт, включително електронния фиш, и подлежи на преценка в производството по неговото оспорване. В този смисъл са и доводите на жалбоподателката, основани на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, които обаче са насочени срещу самите електронни фишове, а не срещу действията на публичния изпълнител по събиране на вече предадени за изпълнение публични вземания.

Различна е давността по чл. 82 от ЗАНН. Тя касае изпълнението на вече наложено административно наказание. Съгласно чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН административното наказание глоба не се изпълнява, ако са изтекли две години. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказанието за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. В чл. 82, ал. 3 от ЗАНН е предвидено,

че независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, а съгласно ал. 4 тази разпоредба не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство.

Следователно, когато електронният фиш е влязъл в сила и е предаден за събиране на публичния изпълнител, в производството по ДОПК релевантна е давността за изпълнение на наложеното административно наказание. Публичният изпълнител следи дали е изтекъл срокът, в който наложената глоба може да бъде събрана по принудителен ред. Той обаче не разполага с правомощие да извършва самостоятелна проверка дали преди влизането в сила на електронния фиш е изтекла давността за реализиране на административнонаказателната отговорност, нито дали електронният фиш е следвало да бъде отменен поради пороци при връчването му. Тези въпроси са относими към законосъобразността на самия електронен фиш и следва да бъдат поставени пред компетентния съд по реда за неговото оспорване.

В настоящия случай жалбоподателката сочи доводи именно в тази насока — че електронните фишове не са ѝ били редовно връчени, че част от тях са получени от лица без доказана представителна власт, както и че по отношение на фишове, издадени през 2021 г., е изтекъл срокът за реализиране на административнонаказателната отговорност. Съдът намира, че така наведените оплаквания не могат да обусловят незаконосъобразност на процесното решение, тъй като са насочени срещу предпоставките за влизане в сила и законосъобразността на самите електронни фишове. След като процесните електронни фишове са предадени на НАП за събиране като влезли в сила и по преписката липсват данни за отмяната им по надлежния ред, публичният изпълнител не може в производството по ДОПК да замести преценката на компетентния орган или съд относно тяхната законосъобразност. В изпълнителното производство публичният изпълнител е компетентен да прецени дали вземането е предадено за събиране, дали е индивидуализирано, дали е погасено чрез плащане или по изпълнителна давност, но не и да извършва контрол по същество върху административнонаказателния акт.

Именно такава проверка е извършена с Разпореждане изх. № С250022-137-0004395/06.08.2025 г., постановено по възражение вх. № С250022-000-0468617/05.08.2025 г. Публичният изпълнител е разграничил вземанията, за които са налице основания за прекратяване на събирането поради изтекла погасителна давност, от тези, за които такива основания не са установени, като е отказал прекратяване на принудителното събиране само за последните. Решаващият орган е възприел този подход като законосъобразен, тъй като в рамките на производството по чл. 266–267 от ДОПК предмет на проверка е изпълнителната давност и законосъобразността на действията на публичния изпълнител, а не валидността и материалната законосъобразност на електронните фишове.

Неоснователно е и възражението, че поради твърдяно погасяване на първоначалното задължение следва да бъде прекратено цялото изпълнително дело. Погасяването на отделно публично вземане има действие само по отношение на това вземане. Когато в рамките на изпълнителното производство са присъединени и други публични вземания на същия длъжник, които не са погасени, не са платени и са предадени за събиране от съответния публичен взискател, не съществува основание производството да бъде

прекратено изцяло. В този смисъл правилно публичният изпълнител е преценил всяко от вземанията съобразно данните по преписката, а директорът на ТД на НАП С. законосъобразно е оставил жалбите без уважение.

Съдът намира за правилен и извода на решаващия орган, че разпорежданията за присъединяване са законосъобразни като действия по изпълнението. Те съдържат необходимата индивидуализация на присъединените вземания, посочват публичния вискател, основанието и размера на вземането и са издадени в рамките на висящо изпълнително производство. За част от вземанията, при които е установено погасяване или плащане, публичният изпълнител е предприел съответните действия по отписване или прекратяване, което потвърждава, че възраженията за давност са били разгледани, но само в рамките на компетентността на органа по събиране.

С оглед изложеното съдът приема, че Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. на директора на ТД на НАП С. е правилно и законосъобразно, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

По разностите:

При този изход на спора следва да се уважи искането на ответната страна за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи в минимален размер от 66,47 евро, съобразно § 2 от ДР на ДОПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд С.-град, I отделение, 3 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 7, ап. 16, срещу Решение № ПИ-275/22.08.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което са оставени без уважение жалби с вх. № Ж-22-923/08.08.2025 г. и вх. № Ж-22-944/12.08.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадени срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в разпореждания за присъединяване на публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г., както и срещу Разпореждане изх. № С250022-137-0004395/06.08.2025 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА К. П. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента/, равностойни на 130 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: